

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.824 van 6 januari 2004
in de zaken A. 135.552/XII-3829.
A. 135.553/XII-3830.
A. 135.554/XII-3831.**

In zake : NV FEITEN EN MUZIEK,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. Vernailen,
 kantoor houdende te Antwerpen,
 Mechelsesteenweg 33

tegen :

het VLAAMS COMMISSARIAAT VOOR DE MEDIA,
dat woonplaats kiest bij
advocaat K. Leus,
kantoor houdende te Brussel,
Goedheidsstraat 5-7.

tussenkomen de partij :

4FM GROEP NV,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. Peeters,
kantoor houdende te Antwerpen,
Graanmarkt 2.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV Feiten en Muziek op 16 april 2003 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van “de beslissing van het Vlaams Commissariaat voor de Media dd. 6 september 2001 tot erkenning als landelijke radio-omroep”; (A.135.552/XII-3829, hierna : de eerste zaak);

Gezien het verzoekschrift dat de NV Feiten en Muziek op 16 april 2003 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van “de beslissing van het Vlaams Commissariaat voor de Media dd. 21 november 2002 inzake wijziging aandeelhoudersstructuur van 4FM Groep N.V.”; (A.135.553/XII-3830, hierna : de tweede zaak);

Gezien het verzoekschrift dat de NV Feiten en Muziek op 16 april 2003 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van “de beslissing van het Vlaams Commissariaat voor de Media dd. 8 januari 2003 inzake kapitaalsverhoging en wijziging aandeelhoudersstructuur van 4FM Groep N.V.”; (A.135.554/XII-3831, hierna : de derde zaak);

Gezien de gelijktijdig ingediende verzoekschriften, waarbij dezelfde verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van dezelfde beslissingen;

Gezien het verslag over de drie beroepen tot nietigverklaring opgemaakt door auditeur L. Vermeire op grond van artikel 93 van het besluit van de regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gezien het verslag over de drie vorderingen tot schorsing opgemaakt door auditeur L. Vermeire;

Gelet op de beschikkingen van 9 september 2003 houdende bevel tot neerlegging van het verslag over de beroepen tot nietigverklaring en waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 oktober 2003;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. Vernailen, die verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat K. Leus, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat T. Everaerts, die loco advocaat P. Peeters verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. Vermeire;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Over de procedure.

Overwegende dat verzoekster vraagt de drie zaken samen te voegen; dat zij wijst op de feitelijke samenhang tussen het voorwerp van het geschil in de drie zaken, welke alle verband houden met de erkenning van 4FM GROEP NV als landelijke radio-omroep; dat een op grond van artikel 93 van het procedurereglement opgesteld auditoraatsverslag besluit tot de kennelijke onontvankelijkheid wegens verjaring van het beroep in de drie zaken; dat er reden is het verzoek in te willigen;

Overwegende dat 4FM GROEP NV vraagt om in de procedures te mogen tussenkomen; dat zij de begunstigde is van de bestreden beslissingen; dat het verzoek wordt ingewilligd;

Over de kennelijke niet-ontvankelijkheid van de eerste zaak.

Overwegende dat verzoekster in de eerste zaak over de ontvankelijkheid *ratione temporis* doet gelden :

“Het bestreden besluit werd aan verzoekende partij ter kennis gebracht bij schrijven van het VCM dd. 6 september 2001.

Noch in de bestreden beslissing zelf, noch in de begeleidende brief werd verzoekende partij in kennis gesteld van de modaliteiten, inzonderheid van de hakbijtermijn van 60 dagen tot het instellen van procedures voor de Raad van State.

Artikel 26 van het Decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van bestuur stelt daaromtrent :

Art. 26. Een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking, die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, wordt slechts geldig ter kennis gebracht als tevens de beroepsmogelijkheden en de modaliteiten van het beroep worden vermeld. *Bij ontstentenis daarvan neemt de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang.* (eigen accentuering)

Men kan niet van verzoekende partij verwachten dat zij vertrouwd was met gerechtelijke procedures, laat staan dat zij kennis zou kunnen hebben van de specifieke vormvereisten en termijnen voor het indienen van een verzoekschrift bij de Raad van State. Meer in het bijzonder kan niet van verzoekende partij verwacht worden dat zij kennis had van de termijn van 60 dagen en nog minder omtrent het feit dat het een vervaltermijn betreft. Het VCM heeft het zich veroorloofd deze termijn niet in de kennisgevingsbrief, noch in het bestreden besluit zelf op te nemen, zodat de beslissing geenszins geldig aan verzoekende partij werd ter kennis gebracht en de termijn om in beroep te komen geenszins is aangevangen.

Bovendien maakte de kennisgeving eerder gewag van een 'mogelijkheid' om naar de Raad van State te gaan. Zulke formulering is niet enkel gebrekkig, doch tevens misleidend. Verzoekende partij wist niet en kon niet weten dat er vervaltermijnen gelden inzake procedures voor de Raad van State.

De vordering is dan ook tijdig ingediend.”;

Overwegende dat het schrijven van de verwerende partij van 6 september 2001, waar verzoekster aan refereert, de volgende passus bevat over de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State :

“In uitvoering van artikel 26 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van bestuur wordt u ervan in kennis gesteld dat tegen de beslissing van het Commissariaat beroep openstaat bij de Raad van State, afdeling Administratie, overeenkomstig de gecoördineerde wetten op de Raad van State”;

Overwegende dat de verwerende en de tussenkomen de partij de vordering bijzonder laattijdig noemen;

Overwegende dat het beroep ruimschoots buiten de in het procedurereglement voorgeschreven verjaringstermijn van zestig dagen is ingediend; dat de verzoekende partij evenwel betwist dat die verjaringstermijn van zestig dagen voor het instellen van een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing reeds is ingegaan, en meent zich daartoe te mogen beroepen op de bescherming geboden door artikel 26 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van bestuur;

Overwegende dat blijkens de statuten van verzoekende partij optreden als haar oprichters - ook aandeelhouder ten tijde van de bestreden beslissing - de NV Uitgeversbedrijf Tijd en de NV S&Si (lees: “Essentie”) met als gedelegeerd bestuurders van laatstgenoemde vennootschap A. De Coster en C. Braems; dat volgens de statuten haar maatschappelijk kapitaal 62.000 euro bedraagt; dat verzoekende partij in het aanvraagdossier, mede door C. Braems als haar bestuurder ingediend voor haar erkenning als landelijke radio-omroep bij het Vlaams Commissariaat voor de Media (VCM), schrijft dat Tijd bekend staat als een “vooraanstaand nieuwsmaker in Vlaanderen” en de vennootschap Tijd voorstelt als internationaal multimediaal informatiebedrijf; dat de verzoekende partij voor haar erkenningsaanvraag als landelijke omroep, een omvangrijk erkenningsdossier heeft ingediend bij het VCM dat door deze laatste ontvankelijk werd verklaard en als vierde tussen zes kandidaten gerangschikt; dat verzoekster ook de verwerende partij en tussenkomen de partij niet tegenspreekt in hun vaststellingen dat het opstellen van dergelijk dossier moeilijk te realiseren valt zonder gedegen juridische ondersteuning en, voorts, dat het door Tijd uitgegeven dagblad nauwgezet verslag uitbrengt over het mediabeleid in

België in het algemeen en over de gerechtelijke tribulaties rond het kwestieuze erkenningsdossier in het bijzonder;

Overwegende dat niettemin verzoekster aanvoert dat van haar niet mag worden verwacht dat zij vertrouwd is met gerechtelijke procedures; dat zij wel doet gelden, in de schorsingvordering, dat de zaak van “levensbelang” is voor haar voortbestaan; dat haar dan toch door de verwerende partij bij de kennisgeving van de bestreden beslissing de weg naar de rechter is gewezen; dat, zo deze kennisgeving inderdaad heeft nagelaten verzoekster op het bestaan van een verjaringstermijn te attenderen, verzoekster zich niet eindeloos achter dit ene verzuim kan verschuilen; dat, aangenomen dat zij zich mag beroepen op het genoemde artikel 26 van het decreet van 18 mei 1999, de ongeldige kennisgeving verzoekster immers van niets meer ontslaat dan van het naleven van de termijn van zestig dagen na de kennisgeving; dat zulks niet betekent dat verzoekster aan geen enkele termijn gebonden is; dat de kennisgeving in kwestie verzoekster op haar mogelijkheden van verweer heeft gewezen, bij de Raad van State, en dit “overeenkomstig de gecoördineerde wetten op de Raad van State”; dat een ongeldige kennisgeving verzoekster er niet van ontslaat, nu zij zich met een volgens haar onwettige overheidsbeslissing weet geconfronteerd, om op informatie uit te gaan en zich binnen een redelijke termijn nader te informeren over die beroepsmogelijkheden bij de Raad, met inbegrip van de procedurevoorschriften die haar “overeenkomstig de gecoördineerde wetten op de Raad van State” worden opgelegd; dat in de omstandigheden van de zaak, zelfs al ware verzoekster geheel onbekend met de finesses van de rechtsgang, van haar in redelijkheid niet mag worden verwacht dat zij er ruim vijfhonderd tachtig dagen over doet om haar verweer uit te oefenen; dat het beroep kennelijk laattijdig en bijgevolg kennelijk niet-ontvankelijk is;

Over de kennelijke niet-ontvankelijkheid van de tweede en de derde zaak.

Overwegende dat verzoekster in de inleidende verzoekschriften verklaart, zonder meer, van de in de tweede en derde zaak bestreden besluiten “zeer recent” kennis te hebben gekregen;

Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij de beroepen laattijdig noemen; dat zij in de tweede zaak toelichten dat de bestreden beslissing uiterlijk op 23 november 2002 op de internetsite van het VCM is geplaatst en dat er bekendheid aan gegeven is in de pers, onder meer in de krant van één der

aandeelhouders van verzoekster op 3 december 2003, dat in dezelfde krant reeds op 16 november 2002 was bericht over de op til zijnde wijziging in de aandeelhoudersstructuur van 4FM Groep en de daarvoor vereiste goedkeuring door het VCM, dat de beslissing ook meer dan zestig dagen vroeger genoegzaam bekend was bij andere concurrenten van 4FM Groep aangezien zij wel binnen zestig dagen, namelijk op 20 januari 2003, bij de Raad van State het annulatieberoep met rolnummer A.132.252/XII-3751 konden indienen, dat de hiervoor genoemden, thans blijkbaar gewezen bestuurders-aandeelhouders van S&Si, De Coster en Braems op 16 september 2002 een burgerlijke procedure tot schadevergoeding wegens het mislopen van de erkenning instellen tegen het VCM, dat zij in 31 januari 2003 daterende conclusies in die procedure schrijven te zijn gecontacteerd door de huidige aandeelhouders van verzoekster, waarbij luidens die conclusies Feiten en Muziek overweegt om een “annulatie- en/of schorsingsvordering” in te leiden bij de Raad van State en waarin uitdrukkelijk gewag wordt gemaakt van de bestreden beslissing; dat zij in de derde zaak toelichten dat het bestreden besluit op 10 december 2002 op de internetsite van het VCM is geplaatst en dat er over geschreven is in de pers, waaronder de krant uitgegeven door Tijd; dat volgens deze partijen verzoekster in redelijkheid niet kan beweren minder dan zestig dagen kennis te hebben van de bestreden beslissingen;

Overwegende dat de in de tweede en de derde zaak bestreden beslissingen niet moesten worden betekend aan verzoekster noch worden bekendgemaakt; dat de verjaringstermijn voor het instellen van een annulatieberoep ingaat op het ogenblik waarop de verzoekende partij in feite kennis had of moest hebben van de bestreden beslissing;

Overwegende dat verzoekster blijkens haar maatschappelijk doel een gespecialiseerd mediabedrijf is; dat luidens haar schorsingsvorderingen de zaken van “levensbelang” zijn voor haar voortbestaan; dat niets er aan doet twijfelen dat zij dan ook de evoluties in de mediasector nauw opvolgt; dat de waakzaamheid die van haar ook als rechtsonderhorige op dat vlak gevraagd mag worden eveneens blijkt uit haar toenadering tot haar gewezen bestuurder en haar vroegere programma-directeur in de burgerlijke procedure, die blijkens de neergelegde conclusies in die zaak alleszins reeds teruggaat tot eind januari 2003; dat zij enkel beweert “zeer recent” kennis te hebben gekregen van de bestreden beslissingen, maar nalaat, zelfs ter terechtzitting als antwoord op de opgeworpen exceptie en het op grond van artikel 93 opgestelde auditoraatsverslag, enige concrete informatie te geven over het

“recent” genoemde tijdstip waarop en de omstandigheden waarin zij kennis kreeg van het bestaan en de inhoud van de bestreden beslissingen; dat tegenover dit stilzwijgen de vaststellingen staan zoals verwoord door de verwerende en de tussenkomende partij, welke worden ondersteund door de stukken van het administratief dossier en niet zijn tegengesproken door verzoekster; dat die vaststellingen de Raad van State zonder twijfel doet aannemen dat verzoekster op de hoogte was, minstens moest zijn, van het bestaan van de bestreden beslissingen korte tijd na hun totstandkoming, namelijk bij de berichtgeving erover in de pers; dat ondanks dit alles het beroep in de tweede en de derde zaak pas op 16 april 2003 wordt ingediend, meer dan vier resp. drie maanden na die berichtgeving over de bestreden beslissingen in de pers, onder meer in de eigen krant van een der oprichtende vennootschappen van verzoekster; dat de beroepen kennelijk te laat zijn, en bijgevolg kennelijk niet-ontvankelijk;

Over de vorderingen tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

Overwegende dat de vorderingen tot schorsing, als accessorium van de annulatieberoepen, hetzelfde lot dienen te ondergaan;

Over de geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

Overwegende dat de verwerende partij de voorliggende beroepen verklaart als een poging om de tussenkomst van verzoekster in de burgerlijke procedure van De Coster en Braems “alsnog enige ‘geloofwaardigheid’ te geven of te vermijden dat zij als louter dilatoir zou worden aangezien” en dat de beroepen gezien moeten worden “als een ultieme poging om alsnog een belang in het kader van de burgerlijke vordering te verkrijgen”; dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst het belang van verzoekster bij de voorliggende beroepen eveneens situeert bij een verweer in de burgerlijke vordering en deze houding totaal onaanvaardbaar en “misbruik van procedure” noemt;

Overwegende, indien hiermee in feite wordt gevraagd toepassing te maken van artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat het in beginsel niet aan de partijen toekomt te vragen dat de Raad van State een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep zou opleggen; dat een kennelijk onontvankelijk beroep niet gelijk te stellen is, zomaar, met een kennelijk onrechtmatig beroep; dat weliswaar in de eerste zaak de tegenspraak tussen, eensdeels, het talmen

van verzoekster bij het instellen van haar beroep en, anderdeels, het door haar ter verantwoording van de schorsingsvordering aangevoerde moeilijk te herstellen en ernstig nadeel, zulke proporties aanneemt dat twijfel kan rijzen over de ware intenties van verzoekster om het beroep in te stellen; dat de Raad evenwel niet voorbij kan aan het feit dat een en ander mogelijk was doordat verwerende partij naliet de beroepster-mijn uitdrukkelijk in de kennisgeving van de bestreden beslissing te vermelden; dat in die omstandigheden het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep niet verantwoord is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nrs. A.135.552/XII-3829, A. 135.553/XII-3830 en A. 135.554/XII-3831 worden gevoegd.

Artikel 2.

De verzoeken tot tussenkomst van de NV 4FM Groep worden ingewilligd.

Artikel 3.

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 4.

De vorderingen tot schorsing worden verworpen.

Artikel 5.

De kosten van de vorderingen tot schorsing, bepaald op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedures, bepaald op 375 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Artikel 6.

De ten onrechte gekweten zegelrechten van 375 euro dienen te worden terugbetaald aan de tussenkomen de partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes januari 2004, door :

de HH.	G. VAN HAEGENDOREN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	F. BONTINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

G. VAN HAEGENDOREN.